

11
ΤΚΑ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΤΡΑΝΤΑ

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

معارف نظارت جلیله سنک ۶۶۵ نومروی و ۲۴ شباط ۱۳۲۰
تاریخی و خصنه سیه طبع اولمشدر.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΣΤΕ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΩΝ

1905

3500

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ay

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΤΡΑΝΤΑ

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ————— ΑΘΗΝΩΝ

معارف نظارت جلیله سنک ۶۶۵ نومرولی و ۲۴ شباط ۲۲۰
تاریخی رخصتنامه سیله طبع اولتمشدر.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

1905

Πᾶν ἀντίτυπον θέλει φέρεи τὴν ὑπογραφήν τοῦ
ἐκδότου, ἄλλως εἶναι κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται
κατὰ τὸν νόμον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Γεράρδων

Γαλατᾶ, Πεντηποπάζαρον, ἀριθ. 17-19.

(285)

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΙΣ ΓΕΡΟΥΣΙ

ΑΓΙΩ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ Κ. Κ. ΓΕΡΜΑΝΩΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

ΚΑΙ
ΑΓΙΩ ΔΕΡΚΩΝ Κ. Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΩΙ

ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ ΜΟΙ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΣΙ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΥΤΗ ΕΥΓΝΩΜΩΣ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

Σεβασμιώτατοι !

Τὸν δίκαιον καὶ ὀφειλόμενον Ὑμῶν εὐγνωμοσύνης φόρον ἀποτίων, μικρὸν δεῖγμα ταύτης τὴν βίβλον τήνδε ἀνατίθημι. Τίσι γὰρ ἄλλοις δικαιοτέρων ἢ δύνάτο ἀνατιθῆναι ἢ βίβλος αὕτη ἢ Ὑμῶν τοῖς ἐν Ἰερράρχαις ἐπιζέοντι ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ζήλω, καὶ τοῖς διαπρέπουσι ἐν τοῖς ὁμοεθνεῶσι ἐπ' ἀγκραιφνέσι φιλογενείας αἰσθημασι; Δέξασθε τοίνυν, Φιλογενέστατοι Ἄνδρες καὶ Χριστιανικώτατοι Ἰερράρχαι, εὐμηνῶς τὰ ἡμέτερα ταῦτα ψελλίσματα, ἃ καρὰ καρδίᾳ ὑπὸ τῆς εὐνοίας Ὑμῶν ἐμπεφουσημένη, ἐτόλμησε προσενεγκεῖν Ὑμῖν, καὶ μὴ ἀπαξιώσητε τὰς τοῦ ἄκρου πρὸς Ὑμᾶς σεβασμοῦ ἐνδείξεις μου

μεθ' ὧν διατελῶ

ἐλάχιστον πνευματικὸν τέκνον

Ο ΠΟΝΗΣΙΑΣ

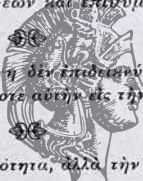
ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΤΡΑΝΤΑΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὁ καλλωπιστὴς μεταβάλλει τὸ δοθὲν αὐτῷ πρὸς ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς μέσον καὶ ὄργανον τὸ σῶμα εἰς εἶδωλον, ὕπερ θεοποιεῖ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀρέξεων καὶ ἐπιθυμιῶν.

Ἡ ἀληθὴς μετριοφροσύνη δὲν ἐπιδεικνύει μετὰ κόμπου τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' οὐδὲ φησαίνει ποτε αὐτὴν εἰς τὴν τῶν μοῦσων κρίσιν.

Ἡ φιλία δὲν ζητεῖ τὴν ἰσότητα, ἀλλὰ τὴν παράγει.

Ἐκ τῆς αἰωνιότητος τοῦ χρόνου ἔπεται ἀναγκαιῶς ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀγάπη τῆς δόξης, ὀρθῶς κανονιζομένη εἶναι ἡ φιλοτιμία, ἣτις γεννᾷ τὴν ἄμιλλαν καὶ τὴν φιλοπονίαν, καὶ εἶναι ἡ ἀφειρηρία πάσης προόδου.

Μάτην τὰ πάθη νομίζονται ἀδάμαστα· αὐτὰ ἔχουσι δεσπότην· οὗτος εἶναι τὸ λογικόν.

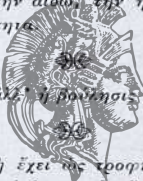
Ἡ εὐλιχρῖνεα ἀφοπλίζει τοὺς ἐναντίους, ἐλαττώνει μετὰ τιμῆς τὸ σφάλμα, ὅπερ δι' ἀρνήσεως ἢ διὰ σαθρῶν δικαιολογημάτων ἤθελέ τις αὐξήσει καὶ διεγείρει ἐνδοιασμόν ὠφέλιμον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν διατεθειμένων νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν γενομένην προᾶξιν ὡς ὀρθὴν καὶ δικαίαν.

Ἡ τῆς ἰδίας ἀθωότητος συναίσθησις ἐστὶν ἡ ὑψίστη ἡδονή.

Παρθένε γίνωσκε τοὺς πολυειδεῖς κινδύνους, τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν ἀθωότητά σου, καὶ παρόλαβε καὶ' αὐτῶν τὰ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου κείμενα ὄπλα' τὴν αἰδῶν, τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν τῶν τρόπων μειριότητα.

Ἡ φρόσις πλῆσσει, ἀλλ' ἡ βουλήσις μειραλλεῖ.

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἔχει ὡς τροφήν τὰς ἐννοίας καὶ ιδέας, ὡς ζωογόνον ἀέρα τὸ συναίσθημα, ὡς ἄσκησιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τὰς πράξεις τῆς βουλήσεως.

Ἡ ἀγαθοποιία ἄνευ περισκέψεως γενομένη, ἐνισχύει ἐνίοτε τὴν κακίαν.

Πρόσεχε μὴ διαταράξης τὴν ἡσυχίαν εὐτυχοῦς ἵμος ψυχῆς' διεγείρων ἐν αὐτῇ πάθος μὴ συνᾶδον πρὸς τὰς περιστάσεις τοῦ βίου σου.

Αἱ οἰκακαὶ μέριμναι παρᾶγονσι τὴν οἰκιακὴν εὐδαιμονίαν.

Τὸ μειδιάμα ἢ φαιδρότης συμπτωσάσουρουσιν ἀναποφεύκτως κοινωρίαν ὄλην καὶ μεταδίδονται μάλιστα καὶ εἰς τὸν σκαίότερον ἄνθρωπον, ὅστις ἀκουσίως φαιδρύνεται ἐνώπιον εἰκόνοσ εἰλικρινοῦσ χαράσ.

Λὸσ τὸ παράδειγμα εὐγενοῦσ εὐσταθείασ, ὅταν ἡ διαφθορά σὲ περικυκλώη καὶ ἀπειλεῖ τὴν ἀρετήη σου.

Ὁ ἄνθρωπος τὸ μὲν βέλτιον εὐρίσκει διὰ τῆσ φρονήσεωσ ἐν ταῖσ ἐξωτερικαῖσ περιστάσεσι, τὸ δὲ βέλτιστον, ἤτοι τὴν ψυχικήη εὐδαιμονίαη, μόνον ἐν ἐαυτῷ διὰ τῶν ἀρετῶν ἀποθησαυρίζει.

Τί ὠφελεῖ ἡμᾶσ ἡ τῶν ἄλλοιων ἐπίσκεψα καὶ συγγνώμη ὅταν ἡ ἡμετερά συνείδησισ ἀδυσωπήτωσ ἐξαιτιάται καθ' ἡμῶν;

Ὁ ἐξ ὑπερβολικήσ κατεχόμενοσ εὐαισθησίασ ἀπόλλυσι τὸν ἀνδρικόη αὐτοῦ χαρακτήηου.

Ἡ ἀγνότησ τῆσ καρδίασ τὸ ὑψιστον τοῦτο ἀγαθον παντοῦσ ἀνθρώπου ἐστὶν ὁ λαμπρότεροσ κόσμοσ τῆσ παρθένου.

Ἄπεξε τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ὧν τὰ ἤθη καταδικάζει ἡ εἰσέτη καθαρά συνείδησίσ σου.

Ψυχαί τινεσ ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ἀφοσιῶνται πάντοτε, ἄλλαι δὲ διὰ νὰ προτιμῶσι τὰ συμφέροντα αὐτῶν ἀέναντι τοῦ ὑλοκοῦ κόσμου.

Ἡ γυνὴ εἶναι μυστήριον· Ὅταν γίνῃ σύζυγος τότε ἀποκαλύπτονται αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ αὐτῆς ιδιότητες. Τότε καθίσταται ἢ ὁ ἄγγελος τῆς εἰρήνης ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς δυστυχίας τοῦ οἴκου.

Ἡ ἀγριότης εἶναι ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ ὅ,τι ἡ παραφροσύνη ἐν τῷ πνευματικῷ.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ καρδιά τοῦ οἴκου, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ νοῦ, ὃν ἀντιπροσωπεύει ὁ ἀνὴρ.

Ἡ ἀρετὴ μεταβάλλει τὸν ἔησον βοάχον εἰς λιμῶνα χλοερόν, τὸν ἀτελεῖ ἄστον εἰς ἐστίασιν πολυτελεῖς.

Ἡ λέξις ἡμῖς ἐκφράζει ἅπασαν τὴν χάριν τῆς γυναικός, ἐστὶν ἡ λέξις ἀθωότης.

Ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ λαμπρῶν παραδειγμάτων αἱ ψυχὰι ἐρεθίζονται καὶ ἠλεκτρίζονται τρόπον τινὰ ἀμοιβαδόν, καὶ ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ ἔργα τῆς ἀνδρείας, τῆς γενναιότητος, τῆς ἀρετῆς, τῆς μαθήσεως, τὰ ὅποια συγκροτοῦσι τὴν δόξαν ἑνὸς ἔθνους ἢ ἑνὸς αἰῶνος.

Ἐν σφάλμα μητρὸς ἀμανροῦ πάσας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς· αἱ οὐχὶ ἀγαθαὶ τῆς μητρὸς κρίσεις καὶ κλίσεις καθιστῶσι τὸν οἰκογενειακὸν βίον κόλασιν ἐπίγειον, ὡς αἱ ἀρεταὶ αὐτῆς καθιστῶσι τὸν οἶκον παραδείσον.

Ἄπειρία ἀνατροφή πολλάκις πλημμελῆς, αἴσθημα ἀνώτερον τῆς κρίσεως, ἰδοὺ φοβεροὶ κίνδυνοι διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἡ λύπη οὐδόλως ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν τὰς σκιάς τοῦ παρελθόντος, ἡ δὲ φροντίς οὐδαμῶς λύει τὸ αἶνγμα τοῦ μέλλοντος.

Οἱ ἐπιχειροῦντες νὰ ἐξομοιώσωσιν ἐν πᾶσι τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχωσι θὰ κατέστρεφον πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐξοχώτερον, πολυτιμότερον καὶ θελκτικώτερον ἐν τῇ γυναικείᾳ φύσει.

Τὸ περὶ τῆς ἐνδυμασίας ἔθος μεταβάλλεται ἀνὰ πᾶσαν τοῦ ἔτους ὥραν, ἡ δὲ αἰδώς ἀπὸ χιλιῶδων ἐπισιτῶν μένει τὸ μᾶλλον ἐπαρχοῦν θελητήριον τῆς γυναικός.

Ὁ διὰ τὸν φόβον τῶν μεριμνῶν ἀποφεύγων τὸν ἔγγαμον βίον, περιπίπτει εἰς τὰς λυπηρὰς περιστάσεις τοῦ ἀγάμου.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα εἶναι καλλιεργημένον, φθάσῃ εἰς τὴν γνῶσιν ἑαυτοῦ, τοῦτο κατορθώνει μόνον καὶ μόνον, διότι ἔμαθε νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς μέρος ἐνὸς ὅλου καὶ συνέχειαν με ἄλλα μέρη τοῦ αὐτοῦ ὅλου.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ διὰ τῆς ἀρετῆς καθαγιασθεῖσα καὶ λαμπρυνθεῖσα, ἡ διὰ τῆς θρησκείας ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἠδυπαθείας ἀποσπασθεῖσα, βλέπει ἐναργέστερον τῆς ψυχῆς τῆς ἐν τῇ κόνει κατακειμένης καὶ διὰ τὴν κόνιν ζώσης.

Οἱ διαλογισμοὶ εἶναι πράξεις σιωπηλαί, αἱ δὲ ἀποπλανήσεις τῆς φαντασίας ἄφωνα ἁμαρτήματα.

*Ο κάλλιστος νέος δύναται νὰ γίνῃ κάκιστος σύζυγος ὅταν τύχῃ κακοτρόπου συζύγου καὶ τανάπαλιν, ὁ κάκιστος νέος δύναται νὰ γίνῃ ὁ κάλλιστος σύζυγος ὅταν εὐμοιρῶσῃ συνετῆς καὶ φρονίμου γυναικός.

Πτωχότατος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ὑποστηρίζει ἐν ταῖς συμφοραῖς οὔτε τοῦ βελτίονος ἢ ἐλπίς οὔτε ἢ παραμυθητικὴ φωνὴ τῆς φιλίας.

*Ο ἐγωῖσμός εἶναι τὸ δηλητήριον τὸ λυμαινόμενον τοὺς ἀγιότητας δρασμοὺς τοῦ αἵματος καὶ τῆς φιλίας, εἶναι τὸ ἔναυσμα τῆς ἐρίδος, ἢ δὲ τῆς διχασίας ἐν τοῖς κόλλοις τῆς οἰκογενείας.

*Ἡ κοινὴ γνώμη ἀδξάνει περὶ τῆς ἀληθείας τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς κακίας ἐκεῖνου, οὐτινος ἄπαξ ἐγένετο γνωστὴ ἢ ὑπόκρισις.

*Ἡ κρίσις τῶν ἀτόμων ταλαντεύεται κατὰ τὸ ῥέυμα τῶν κοινῶν συμπαθειῶν.

*Ἄλυσις ἐνίοτε πονηρῶν αἰσθημάτων καὶ κακιῶν αἰφριδίως περιβάλλει καὶ περισφίγγει καὶ τὴν ἀθωοτέραν καρδίαν.

Αἱ μορφαὶ ἀλλοιοῦνται καὶ καταστρέφονται ἀλλ' ἡ ζωὴ διαμένει καὶ αὐθις ζωοποιεῖ τὴν καταπεσοῦσαν κόριν.

Αἱ φροντίδες ἀποτελοῦσι μίαν τῶν μεγαλειτέρων ἡμῶν βασάνων, οὐχὶ διότι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς εἰσὶ δυστυχήματα, ἀλλὰ διότι οἱ θνητοὶ μεταβάλλουσιν αὐτὰς εἰς βάσανον διὰ τῆς μικροψυχίας.

Ἄπασαι αἱ δυστυχίαι τοῦ βίου εἰσὶν ὡς ἰπὶ τὸ πολὺ τοιαῦται οἷας πλάσσει αὐτὰς τὸ φανταστικόν καὶ ἡ εὐαισθησία ἡμῶν.

Ὅσον πλειότεραι αἱ φροντίδες, τοσοῦτον συνεχέστεροι οἱ πόροι τὸν Θεὸν διαλογισμοί.

Ἡ μὲν θλίψις εἶναι κοῖνον ἢ δὲ εἰς τὴν δρόσον αὐτοῦ.

Ἡ δόσος τῆς κακίας ἐστὶ καταπίπτει καὶ ὀλισθηρὰ, αἱ δὲ ἀμαρτίαι διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν βάρους συροῦσιν ἡμᾶς πρὸς τὴν ἄβυσσον.

Ἡ ζωὴ ἔχει ἀξίαν μόνον ἐφ' ὅσον χρησιμεύει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πνεύματος ἡμῶν καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ὁμοίων ἡμῶν.

Ἡ προσευχὴ δὲν πρέπει νὰ γίνηται παίγνιον τῆς μνήμης, ἀλλὰ πρέπει νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ ἀπὸ πληροστάτης συνειδήσεως.

Ἄρχὴ τῆς ἀχαριστίας εἶναι ἀνοικεῖον τι πάθος, ὅπερ καταλαμβάνει τὴν ἡμετέραν καρδίαν καὶ κατὰ μικρὸν καθίστησιν αὐτὴν καταγώγιον πάσης διαφθορᾶς.

Ὁ ἀγαθὰ φρονῶν οὐδένα φοβεῖται κίνδυνον ἢ κώλυμα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀγαθῶν προθέσεών τε, διότι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἀντλεῖ ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ δὲ ἐλάχιστα τῶν μέσων εἰσὶν αὐτῷ ἀποχρῶντα πρὸς πραγματοποίησιν παντὸς χρησίμου, παντὸς σωτηρίου, καίτοι καὶ ἀρχὰς φαινομένης δυσχερεσιότητος τῆς πραγματοποιήσεως ταύτης.

Τὴν ἀληθῆ ἀγάπην ἀκολουθεῖ καὶ ἀληθῆς εὐδαιμονία.

Ὅσον μάλιστα ὀρέπει ἡ μνήμη ἡμῶν πρὸς τὴν λήθην τῆς ἀγάπης, τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων προσφερομένης ἡμῖν ἔργω τε καὶ λόγῳ τοσοῦτον βαθύτερον ὀφείλομεν ἐκτενεῖν τὰς προσφορὰς αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ἀνεξαιρέτως γράμμασιν.

Οὐδὲν συνδέει στεναιότερον τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους ὅσον ἡ λεπτιότης τῶν αἰσθημάτων, ἢ ἀποδίδουσα μεγάλην ἀξίαν εἰς τὴν φιλίαν καὶ εἰς τοὺς τραπεῖς δι' ὧν δεικνύεται ἡ τεκμαιρόμενη ἢ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Οὐδεμία πληγὴ εἶναι ἀλγεινότερα τῆς ὑπὸ ἀγαπητῆς χειρὸς προσζενουμένης.

Ὅσον πλειοτέρας αἰτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἵνα φοβῆται τὸ μέλλον, τοσοῦτον μικροτέρα ἐστὶν ἡ ἀξία τῆς καρδίας του, ἢ σπανιωτέρα ἡ εὐσέβεια αὐτοῦ.

Ὅσον ἰσχυρότερον καὶ θαρραλιώτερον προσβλέπει ὁ ἄνθρωπος τὰς μηκέτι ὑπαρξάσας ἡμέρας, τοσοῦτον καθαρωτέρα ἐστὶν ἡ ψυχὴ του, τοσοῦτον ἀληθεσιτέρα ἡ θρησκεία αὐτοῦ.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία καὶ ἡ ἐγκάρδιος περὶ τὸν Θεὸν εὐσέβεια τῶν ἀνθρώπων γίνονται καταφανεῖς οὐχὶ τόσοσ ἀπὸ τῶν περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ τοῦ παρόντος ἰδεῶν αὐτῶν, ὅσον ἀπὸ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θεωροῦσι τὸ μέλλον.

Ἡ φιλοκέρδεια καὶ ἡ πρὸς τὴν ἡδυνάθειαν κλίσις, ἡ τῆς ψευδοῦς δόξης ἐπιθυμία, εἰσὶν οἱ μόνοι μοχλοὶ δι' ὧν τὰ πάντα κινοῦνται καὶ ἀπὸ τῆς ἀδρανείας καὶ ἀπροσεξίας των ἀποσπῶνται οἱ πλεῖστοι τῶν θνητῶν.

Εἰς τοὺς λατρευτὰς τῆς πολυτελείας ἡ πιωχεία φαίνεται αἰσχροτέρα τῆς κακίας, μᾶλλον δὲ ἄξιον περιφρονήσεως τὸ ἀποτεριμμένον ἔνδυμα ἢ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν προσημάτων ἡ διαφθορά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Ἀνώτατος τοῦ καλοῦ γνώμων εἶναι ὁ Θεὸς καὶ οὐχὶ ὁ κόσμος.

Ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἐκείνη εἰς ἣν σπεύδουσι οἱ πολλοὶ οἱ δοῦλοι τῶν ἰδίων παθῶν, ἀλλ' ἐκείνη πρὸς ἣν καλοῦσιν ἡμᾶς ἡ ἀλήθεια, ἡ θρησκεία καὶ ἡ συνειδησις.

Ὅταν δυστυχῆς χάριν τῆς δικαιοσύνης, τὰ παθήματά σου οὐδαμῶς ἄλλοιοῦσι τὴν ἀληθῆ σου εὐδαιμονίαν.

Ὅπου παρουσιάζεται φίλος τις τῆς ἀληθείας ὁμιλῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἢ ἐργαζόμενος κατὰ τοῦ ψεύδους, γενοῦ ἀντιᾶ παραστάτης καὶ συναντιλήπτω, συναγωνίζου καὶ σύμπασχε, καὶ σνγκαριτέροι ὁ δὲ μισθὸς ἐκείνου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἔσται καὶ μισθὸς σου.

Ἡ θρησκεία μακρὰν τοῦ νὰ καθιστᾷ ἡμᾶς μελαγχολικοὺς καὶ δυσθίμους, ἡδύνη καὶ ἐνισχύει τὴν χαρὰν ἡμῶν καὶ ἐν ταῖς ὥραις τοῦ πόνου διδῶσι τῇ ψυχῇ τὸ ἀτρόμητον ἐκεῖνο μεγαλεῖον, οὐτινος ἢ συναίσθησις εἶναι γλυκύτερα πάσης ἄλλης ἡδονῆς.

Ἡ εὐσέβεια εἶναι ἀκτὶς φωτὸς φωτίζουσα πάντας ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ· χωρὶς αὐτῆς πανταχοῦ ἐπικρατεῖ σκότιος, σύγχυσις, ἀπώλεια.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη δοκιμάζουσαι τὸν ἄνθρωπον βελτιοῦσιν αὐτόν.

Οἱ στεναγμοὶ τῶν δεινῶν μᾶλλον εἰσὶ κατηγορίαι καθ' ἡμῶν αὐτῶν καθ' ὅτι ὁ κόσμος εἶναι τὸ καίσιπρον μας.

Γενοῦ βελτίων καὶ ἡ μοῖρά σου θέλει βελτιωθεῖ.

Τὰ ἄνευ τῆς ἡμετέρας ὑπαιτιότητος συμβαίοντα ἡμῖν παθήματα ἀποτελοῦσι σχολεῖον σοφίας καὶ μεγαλοψυχίας διὰ τε τὸν πάσχοντα καὶ διὰ τὸν παρεστηκότα μάρτυρα.

Ὅστις πάσχει ἢ παρίσταται πάσχοντι νὰ βελτιωθῇ, κλείει τὰ ὦτα αὐτοῦ εἰς μέγα μάθημα τῆς θείας Προνοίας.

Ὁ θεραπεύων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν ἀτελειῶν αὐτῆς, ὁ κόσμος εἰς οὐδὲν ἰσχύει νὰ λυπῇ αὐτόν τοσοῦτον βαθέως.

Ὁ μετριῶς ἔχων πρὸς πάντα τὰ ἀφορῶντα αὐτὸν οὐδέποτε θέλει αἰσθαιθεῖ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δυστυχίας.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ μόνη αἰωνία τιμὴ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ ἀμανρώσῃ τὴν λάμπριν·

Μόνη ἡ θρησκεία παρέχει τὰ κατάλληλα τῆς ψυχῆς ἀντιφάρμακα εἰς τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς.

Πλοῦτος ἀληθῆς εἶναι τὸ νὰ δύναται νὰ καθιστᾷ τις ἄλλους εὐτυχεῖς.

Αἱ κακαὶ κλίσεις εἶναι ἄλλοις ἡμᾶς δεδεμένους πρὸς τὰ γήινα καὶ τὰ σφαιρὰ καὶ κωλύει τὴν πρὸς τὰ οὐράνια ἐλευθέρωσιν τῆς ψυχῆς πτήσιν.

Συγγαί αιτιάσεις ἐπαναλαμβανόμεναι ἔστω καὶ μετὰ παιδιᾶς, ὀνειδισμοὶ ἔνεκεν παρελθόντος σφάλματος ἢ ἀδικήματος, διαχέουσιν ἐνίοτε ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν συζύγων πικρίαν ἢν δυσκόλως διαλύει τις.

Πρέπει νὰ διακηρύττωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅταν ἀκόμη θέλωμεν ν' ἀπορύγωμεν τὸν θόρον καὶ ὅταν ἀκόμη εὐρίσκομεν τὴν κίνησιν τὴν πυρετώδη τῆς κοινωνίας πλήρη πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

Ἡ τύχη οὐδὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλῆ ἀναφορὰ καὶ συνδρομὴ τυχαίων μὲν ὡς πρὸς ἡμᾶς πραγμάτων ἐξ ὧν δὲν δυνάμεθα νὰ προφυλαχθῶμεν μήτε νὰ τὰ ἐμποδίσωμεν, ἀναγκαίων δὲ ὡς πρὸς τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀφ' οὗς ἐξαριώμεθα.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἔχει καρδίαν ἄνευ αἰσθήματος, ἡ δὲ γυνὴ αἰσθημα ἄνευ καρδίας.

Ἡ ἀγάπη συνέλκει καὶ συσφίγγει αὐθις ὅσα ὁ χρόνος ἐχώρισε καὶ συνενώνει τὰ πνεύματα τῶν παρελθόντων καὶ τῶν μελλόντων αἰώνων.

Ἄν ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ ἐγεννᾶτο μόνον διὰ τὴν πιερόεσσαν σιγμὴν τῆς γῆϊνης ζωῆς δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκην τῶν ἐξόχων προτερημάτων, δι' ὧν ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐπροϊκήσεν αὐτήν.

Τότε μόνον δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν κολακείαν ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ ἔπαινον, ὅταν δὲν μᾶς τυφλῶνῃ ἡ φιλαντία.

Ἡ βαρυτέρα καὶ ἀνυπόφορος ποιητὴ εἰς τὸν κενόδοξον εἶναι ἡ καταφρόνησις.

Ἡ ἀγάπη προϋποθέτει προτερηματα καὶ ὁ σεβασμὸς ἀρετῆν.

Οὐδεὶς μισεῖ καὶ φθονεῖ ἑαυτὸν ὅσον ὁ ἀχαλίνωτος καὶ παρὰ φρονῶν φιλήδονος.

Ἡ ἀρετὴ ἀρχίζει ὅποταν ἔχη τις γενναιότητα νὰ κάμῃ καλὸν εἰς τὸν ἀδικήσαντα.

Θαύμαζε καὶ ἀγάπα τὴν ἀρετῆν, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἀπαντήσῃς αὐτήν, εἴτε ἐν ἐπιχρύσοις μεγάροις, εἴτε ὑπὸ τὴν πενιχρὰν στέγην πτωχικῆς καλύβης.

Ἡ θεὰ ἀγνώμονος παροργίζει κοινῶς καὶ φέρει ἀηδίαν ὅστις ὁμῶς ἔχει τὴν γενναϊότητα νὰ νικήσῃ αὐτὴν τὴν εὐκολοτάτην ἀποστροφὴν, ὅστις δύναται τυχοῦσης νέας πèριστάσεως νὰ εὐποιήσῃ ἐκείνους τοὺς ἰδίους, οἵτινες ἐφάνησαν ἄλλοτε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστοι, αὐτὸς εἶναι ὁ ὄντως ἄξιος τῆς προσηγορίας τοῦ μεγάλου, γενναίου καὶ μεγαλομύχου.

Μὴ κατηγορεῖ ὡς ἀδίκᾳ τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς ληφθέντα μέτρα, ἐν ὅσῳ ἀγνοεῖς τοὺς ὑπαγορεύσαντας αὐτὰ λόγους.

Πολλάκις ὁ χουδὸς καὶ τὰ σερικὰ ἐνδύματα καλύπτουσι δριμεῖαν λύπην καὶ δακνοκαρδίους μεριμνάς.

Ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος τῶν ποιητῶν ἀκολουθοῦσι πρὸ πάντων τοὺς ἀπολαμβάνοντας ἐν τῷ κόσμῳ διακοσμοὺς καὶ τιμὰς.

Ὁ ἔνοχος ἀγνωμοσύνης εἶναι ἐπιδεικτικὸς καὶ παντὸς ἄλλου ἀνοσίου ἔργου, διότι ἐν αὐτῷ ἐφθάρῃ ἡ πηγὴ πάσης ἀρετῆς, ἡ καθαρὰ ἀγάπη.

Πολλοὶ ἀγαθοὶ ἐν λόγοις παρέχουσιν ἑαυτοὺς ὑπόδειγμα ἀσχίστου βίου καὶ φαυλοτάτου.

Μόνον ὁ ἐξ ἀγάπης πράττων τὸ ἀγαθὸν εἶναι ὁ ἀληθῶς ἐνάρετος.

Ὁ ἄριστος τῶν πράξεών μας κατὸν εἶναι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν.

Αἱ πλάναι εἰσὶν ἐπισκοπήσεις τοῦ πνεύματος, ἐξασθένη-
σας αὐτοῦ, ποιοῦσα τὴν ψυχὴν ἀνίκανον γὰ γνωρίση καὶ γὰ πράξη
τὸ καλόν.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι τέκνον τῆς κακῆς ἐπιθυμίας.

Ἡ προπέτεια περὶ τὰς κρίσεις εἶναι πολλάκις μήτηρ τῆς
ἐχθρας καὶ διχονοίας καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν πρόξενος, ἅτινα
ταράττουσιν τὴν ἡσυχίαν ἡμῶν.

Εὐκολωτέρα εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ ψεύδους, καθ' ὅτι ὁ ψευ-
δόμενος εἶναι ἠγαγκασμένος, γὰ προσέχει εἰς τοὺς λόγους του, ἵνα
μὴ συλληφθῆ ἀντιφάσκων πρὸς ἑαυτὸν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ὡς ἡ ὑπερβολικὴ εἰλικρίνεια δίδει εἰς τοὺς ψευδεῖς φίλους
ὄπλα καθ' ἡμῶν, οὕτω καὶ ἡ ὑπερβολικὴ δυσπιστία ἀπομακρύν-
νει ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν ἀγαθὴν καὶ εἰλικρινῆ ψυχὴν.

Ἡ ὑπερβολικὴ μετριοφροσύνη ἀποβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ὀλεθρία εἰς τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν.

Ἡ ὑψαλος εἰς ἡν προσκρούουσιν εὐκόλως οἱ σπουδαῖοι εἶναι
ἡ κενοδοξία.

Ὁ ὑπὸ τῶν φθονερῶν μισούμενος, διόλου δὲν πρέπει γὰ
ἀγανακτῆ ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ σφῆκες πάντοτε τὰς καλλίστας
προσβάλλουσιν ὀπώρας.

Ἡ κοινὴ γνώμη αὐξάνει πέραν τῆς ἀληθείας τὰ ἐλατιώματα καὶ τὰς κακίας ἐκείνου, οὐ ἅπαξ ἐγένετο γνωσὴ ἡ ὑπόκρισις.

Ὁ ἀπολέσας τὴν αἰδῶ, τὸ ἀμήχανον αὐτὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς, διέρρηξε τὴν ἱερὰν τῆς ἀθωότητος ἀσπίδα καὶ ἀπεγύμνωσε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροτέρου ὄπλου κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς κακίας.

Μὴ ἀγοράζῃς μιᾶς στιγμῆς ἀπόλαυσιν ἀντὶ πολλῶν αἰῶνων ἀδημονίας καὶ θρήνου.

Ὁ μὴ ἀπολέσας τὸ θάρρος κατὰ τοῦ ἡμῶν ἐνίκησε.

Ἡ πολυτέλεια πρόκειται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ θεωρηθῆται ἡ δολοφόνος τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γάμου.

Ὁ ὑπὸ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης μετριάζομενος ἕως διαιωνίζεται, ἐν ᾧ τὸ πάθος ἔχει μιᾶς μόνης στιγμῆς ὑπιοξιν.

Τὸ ἀείποτε ἐπιτενκτικὸν φάρμακον τῆ ἀναδέκτω βίᾳ τοῦ πάθους εἶναι ὁ χρόνος.

Εὐτύχημα ἢ πλεονέκτημα, ὅπερ ἔχομεν, ἀκόπως προξενεῖ ἡμῖν πολλῶ ὀλιγωτέραν ἡδονὴν ἐκείνης, ἣν παρέχουσι τὰ διὰ τῶν σκέψεων καὶ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ἀποκτηθέντα.

Ὅπου ἀρχεται ἡ ἀπιστία καταλήγει ὁ γάμος.

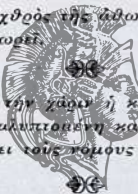
Τὸ βαρύτερον ἔγκλημα κατὰ τοῦ δεσμοῦ τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῆς θρησκείας, ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ὑπὸ τῶν νόμων τῆς κοινωνίας, ἦτοι κατὰ τοῦ γάμου, ἐστὶν ἡ διάρρηξις αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπιστίας.

“Οἷαν ἐπιθυμία ἀνόσιος τῆς καρδίας δεσπόζη, ἐστὶν ἀρχὴ πανιὸς ἀνοσιουργήματος, ψυχραίνει τὸν ὑπ’ αὐτῆς δεσποζόμενον πρὸς τὸν ἕτερον σύζυγον, ἀμαυροῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἄλλου, μεγαλύνει δὲ τὰς ἐλλείψεις καὶ γεννᾷ καταστροφικὰ τῆς εὐδαιμονίας πάθη.

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀθωότητος εἶναι ἡ ἀνάγκη καὶ πρὸ ταύτης μόνον ὑποχωρεῖ.

Ὁυδαμῶς παράγει τὴν χάριν ἢ κατ’ ἐξὸς φιλοκαλία, ἀλλ’ ἡ χάρις τῆς ψυχῆς ἀποκαλυπτομένη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν πραγμάτων προσδιορίζει τοὺς νόμους τῆς τοῦ καλοῦ αἰσθήσεως.

Τὸ μεθόριον μεταξὺ χρήσεως καὶ καταχρήσεως τῆς πατρικῆς ἐξουσίας οὐδαμοῦ ἐστὶ τοσοῦτον δυσχερὲς νὰ ὀρισθῇ, ὅσον κατὰ τὴν ἐκλογὴν συζύγου δι’ υἱὸν ἢ θιγατέρα.

Ἡ χάρις ἐστὶν τιμιωτέρα τοῦ κάλλους, καθ’ ὅτι τὸ μὲν κάλλος ταχέως ἐμποιεῖ θαναασμὸν, ἀλλ’ ἀδυνατεῖ νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν· τοῦναντίον δὲ ἡ χάρις καθίστησιν ἀξιογαπήτους καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ἐλλείψεις καὶ θεμελιοῖ, εἰ καὶ βραδέως μόνιμον κράτος.

Καὶ ἐντὸς τοῦ τάφου φωτίζει τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Μόνη ἡ ἀρετὴ εὐρίσκει προστασίαν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες εἶχον ὁμώσει τὸν ὕλεθρον αὐτῆς.

Ὁ πονηρὸς δύναται γὰ ἀρνηθῆναι τὴν ἀλήθειαν, οὐχ' ἦτιον ἐν τῷ κρυπτῷ ἀναγνωρίζει αὐτὴν καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του αἰσθάνεται τὰς ὑπ' αὐτῆς ἐπενεχθείσας καιρίας πληγῶς.

Ἡ καταφρόνησις τῶν πλαστῶν τοῦ σώματος ἀναγκῶν, τῶν πραγμάτων, ὧν οὐδεμίᾳ ἐστὶ χρεία, καθιστᾷ ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα, ἡ δὲ ἐλευθερία αὕτη τοῦ πνεύματος ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Πολλοὶ μεμφόμενοι τὴν πολυτέλειαν τῶν μεγάλων, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ζῶντες δοῦλοι ἄλλων ἰδίων ἐπιπορευῶν.

Μόνη ἡ ἀδιάφθορος καὶ ἀκηρατὸς καρδιά ἀγαπᾷ εὐκρινῶς ἀδιάφθορα καθαρὰ καὶ χρησιτὰ ἦθη· μόνη ἡ εὐγενὴς ψυχὴ ἀποστρέφεται τὴν πρὸς τὸ θεαθῆναι λάμπριν καὶ τὴν ἐπίδειξιν τῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ ἀσμένως δεικνύεται ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις αὐτῆς.

Ἀκεραιότης τῆς ψυχῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀφελὲς ἦθος, ἄδολος φύσις, ἀποστροφὴ κατὰ παντὸς περιέργου τετεχνημένου, δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος διασκευάζεται ὥστε γὰ φαίνεται μείζων καὶ βελτίων ἢ ὅσον πραγματικῶς εἶναι.

Πᾶσα ἡμέρα ἔχει ἰδίαν ροπὴν πρὸς τὸν βίον ἡμῶν καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτιον μεταβάλλει ἡμᾶς.

Μὴ ἐπισεμνύνου τῇ ἀρετῇ, ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς φρονικῆς σου προαίτητος, ἐκ τῆς ἡσυχου ἰδιοσυγκροσίας σου μᾶλλον ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ψυχῆς σου.

Ἡ πεῖρα διδάσκει μὲν πολλὰ οὐχὶ ὅμως πάντα.

Ἄρετὴ εἶναι ἢ θεία μεταμόρφωσις τῆς ψυχῆς.

Ὁ ἔρωσ εἶναι χαρὰ ζωηρά, ἠνωμένη μὲ τὴν ιδέα τῆς αἰτίας, ἣτις προξενεῖ αὐτήν.

Πλείστον γυναικῶν ἡ καρδία παραβάλλεται πρὸς κάτοπτρον εἰς ὃ οὐδὲν ἔχουσ τῶν κατοπτροποιουμένων ἀλλοιώσεων δὲ πρὸς φωτογραφικὴν πλάκα.

Οὐδεὶς γάμος ἄνευ ποιητικῆς χροιάς, ἢν εὐκολώτατα ἀφαιρεῖ ἡ σκληρὰ καὶ δοριμετὰ πραγματικότης.

Ἡ εὐτυχία ταχέως λησμονεῖται, ἀλλ' ἡ θλίψις δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῆς λήθης· ἀφίνει ἔχνη βαθύτατα διὰ τοῦ θανάτου μόνον πολλάκις ἐξαλειφόμενα.

Ἡ ἐλπίς εἶναι μετὰ τὸν ὕπνον ἢ πρώτη τῶν ὀνείρων πηγὴ.

Ἡ αὐταπάτη εἶναι γλυκεῖα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐτυχοῦς, ἀλλ' ὅταν ἐκλείπη, ἀκριβὰ ἀποτίεται ἡ στιγμιαία χαρὰ.

Ὁ χάριν τῶν χρημάτων λαμβάνων γυναῖκα δὲν νυμφεύεται ἀλλ' ἐμπορεύεται ἐπομένως δυνατὸν γὰρ χάσῃ καὶ πόσοι δὲν ἔχασαν;

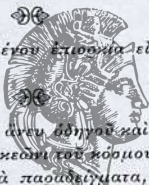
Ἡ ζηλοτυπία εἶναι σκληρὰ παραφροσύνη μανιώδης παραφορά. συνοδευμένη μὲ φρικώδεις παροξυσμούς καὶ καθιστῶσα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου τὸν ἐξ αὐτῆς πάσχοντα ἄξιον οἴκτου ἐν ταυτῷ καὶ γλεῖψι.

Ἡ ἐνεργητικότης εἰς τὴν ἐργασίαν εἶναι δύναμις, ἡ δὲ ὀκνηρία εἶναι πάσης ἀρετῆς πολέμιος ἐξασθενῶν τὴν κινητικὴν δύναμιν.

Ἡ περὶ γάμον προκειμένου ἐπίσημα εἶναι ἔγκλημα, εἶναι κηλὶς ἐπαίσχυντος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Γυνὴ νεαρὰ ριπωμένη ἄνευ ἀγωγῆς καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πείρας ἐν τῷ ἐπικινδύνῳ κυκλωτῶν τοῦ κόσμου, ἐκτίθεται εἰς ἐπιβλαβεῖς συμβουλὰς, εἰς κακὰ παραδείγματα, εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀκολάστου βίου, εἰς ὅλα τὰ δειλέαματα τῆς κακίας καὶ ἐπὶ τέλους ὑποκύπτει σχεδὸν πάντοτε.

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἄνθος καὶ τὸ ἄρωμα τῆς οἰκογενείας ὁ δὲ ἀνὴρ τὸ στήριγμα αὐτῆς.

Ἡ τῆς ἀνθρωπότητος διάνοια εἶναι ὁ ἀνὴρ, ἡ δὲ γυνὴ ἡ καρδιά αὐτῆς.

Τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐργασίαν ἐκπροσωπεῖ ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τὰς δὲ χάριτας καὶ τὴν ἀγάπην ἡ γυνὴ.

Ἡ τῆς γυναικὸς γνησιότης καὶ ἄδολος ἀγάπη εἶναι πάντοτε ἀφιλοκερδῆς τοῦ δὲ ἀνδρὸς πολλάκις ἐγωϊστικῆ.

Τὴν πικρίας γέμουσαν ζωὴν τοῦ ἀνδρὸς, ὅταν ἡ καρδία αὐτοῦ ποτίζηται χολῆς καὶ τὸ μετωπὸν του ἐπιβαρύνηται ὑπὸ φροντίδων, ὅταν ἡ δύναμις τὸν ἐγκαταλίπη, ἡ γυνὴ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς αὐταπαρησιᾷ καὶ τῇ ἀγάπῃ, ὑψηλόφρων ἀναδεικνυομένη, ὑποστηρίζει αὐτὸν διὰ τοῦ θάρρους της καὶ ἀφοσιοῦται πρὸς αὐτὸν μετριοῖζουσα οὕτω τὰς θλίψεις καὶ πικρίας αὐτοῦ καὶ καθιστῶσα αὐτῷ τὸν βίον ὑποφερτόν.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ ἀκτὶς τῆς ἐλπίδος, τὸ ἠδὺ ἀπαύγασμα ὅπερ καλλύνει τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνδρὸς. θίσιαι ἄνευ αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἔρως, συνεπῶς οὔτε εὐτυχία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Μὴ κρύπτε ὑπὸ φαινομένην μετριοφροσύνην, ὑπερβάλλονσαν ματαιότητα.

Μήτηρ τῆς ἀφθονίας εἶναι ἡ οἰκονομία, θυγατέρες δὲ αὐτῆς ἡ τάξις, ἡ καθαριότης καὶ ἡ εὐκοσμία.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἡ πρωτεύουσα πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἡμῶν τῆς ὁποίας οὐδέποτε κόρον ἔχομεν οὐδὲ νὰ λάβωμεν δυνάμεθα, ὁ δὲ θάνατος τὸ μέγιστον τῶν ἀποτροπαίων.

Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ἦναι ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐχὶ ὡς γυνὴ ἀλλὰ ὡς σύζυγος.

“Ο,τι μετὰ τοῦ καὶ σκέψεως ζητήσωμεν εὐρίδμεν.

‘Ο ἄνθρωπος ταλανίζει τὰς ἐπὶ τὸ θησαυρίζειν ἀδιαλείπτους προσπαθείας αὐτοῦ καὶ συνάμα ἱλέγχει τὸ ἀσθενὲς τοῦ πλούτου ἀποκαλῶν τὰ πάντα ματαιότητα, μόνον πρὸ τοῦ φρικαλέου θαλάτου.

Οἱ δυσχερεῖς χαρακτηῆρες τῶν γυναικῶν γεννῶνται ἐκ μόνης τῆς ἀργίας, τῆς ἀπραξίας, τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς συνοδευούσης ταύτας ἀνίας ἐξ ἧς προέρχεται ἡ δυσθυμία, αἱ φαντασιοπληξίαι, αἱ ἰδιοτροπίαι καὶ πάντα τὰ ἐλαττώματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτο ζημιοῦσι τὰς γυναῖκας ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀνδρῶν.

Μόνον ἐν δάκρῳ ἀπροσποίητον γυναικὸς ἀντὶ πάντος, δύναται καὶ τὴν σκληροτέραν νὰ μαλάξῃ καρδίαν.

Ἡ γυνὴ οὔσα χαρακτηῆρος ἡπιωτέρον, μᾶλλον εὐμαλάκτου καὶ αἰδήμονος, ὀφείλῃ νὰ καθιστᾷ ἑαυτὴν ἀγαπητὴν τῷ συζύγῳ αὐτῆς διὰ τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης.

Γονεῖς ἀντιτάξαντες βίαν κατὰ τῆς βίας ἀπώλεσαν ἠθικῶς τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων πικρὰ χύνουσι μεταμελείας δάκρυα.

Ἄμοιβαία ὑπόληψις καὶ φιλία εἶναι τὰ ὠραιότερα ἄνθη τοῦ γάμου.

Τὸ δάκρυ εἶναι τὸ ἄνθος τῆς χαρῆς καὶ ὁ στέφανος τῆς λύπης.

Μόνος ὁ βλέπων αἰωνίως τὸ φάσμα τῆς ἐνδείας διάγει ἐν δουλείᾳ.

Ἡ ἀσφαλῆς ἐξάσκησις τῆς ἀρετῆς δι' ἧς δύναται ἕκαστος νὰ προοδεύῃ καὶ ἀνυψωθῆ, εἶναι ἡ δραστηριότης, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ τιμιότης.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀτενίσῃ πρὸς τὸ μέλλον ἐννοεῖ ὅτι τρία μοιραῖα ἐνδεχόμενα ἀπειλοῦσιν αὐτόν, κατὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ προετοιμασθῆ, εἶναι δὲ ταῦτα ἡ ἔλλειψις ἐργασίας, ἡ νόσος καὶ ὁ θάνατος.

Τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐθυμίας, εἰς πᾶν ἔργον, εἶναι ἡ οἰκονομία.

Ἡ μήτηρ τῆς ἀνεξαρτησίας εἶναι ἡ οἰκονομία.

Οἱ μὴ σεβόμενοι ἑαυτοὺς οὐδὲν σέβας ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ σπανιώτατον προτέρημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ τῆς αὐταπαρησίας, δηλαδὴ τῆς δυνάμεως τοῦ θυσιάζειν μικρὰν εὐχαρίστησιν ἐν τῷ παρόντι χάριν μείζονος ἀπολαύσεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Αἱ στιγμαὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ διὰ τὰς ἀμοιβαίως ἀγαπωμένας ψυχὰς εἶναι αἰῶνες ἀτέρμονος λύπης, θλίψεως καὶ στοναχῆς.

Σκιᾶς πάροδος ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ἡμῶν βίος.

Ἐν δάκρυ μόνον θεομόν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ λαμβάνοντος ἀνακούφισιν καὶ περιθάλψιν ἔνεκεν ἡμῶν, εἶναι ἀσυγκρίτως πολυτιμότερον τῶν ψυχρῶν δακρύων, ἅπερ τὸ γλυφεῖον τοῦ λιθοξόου κατασκευάζει ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων εἰκόνων τοῦ μανσωλείου ἡμῶν.

Παρθέγε φεῦγε τὰς συννααστροφάς, ἐν αἷς παραβιάζονται οἱ νόμοι τῆς κοσμιότητος, φεῦγε καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συνηλικιωτίδων καὶ φίλων σου τὰς ὀμιλίας, ἔνεκεν τῶν ὁποίων ἤθελες ἐρυνθιάσει ἂν τρίτος τις ἤκουεν αὐτάς.

Γυνὴ ἄνευ θρησκείας ἐστὶ δικαίως τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνδομύχου ἀποσιροφῆς καὶ ἀηδίας παντὸς ἡ Ἰουδαίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οὐχὶ ὁ χρυσὸς καὶ τὰ κτήματα, ἀλλ' ἡ χρησιμότης τῶν δυνάμεων καὶ τῶν πλεονεκτημάτων ἀποκαθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον πλούσιον.

Ἡ ἐμπιστοσύνη πάντι, ὅταν ἄστοργος χεὶρ ἀποκαλύπτῃ παρελθὸν σφάλμα, ὕπερ ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρύπτομεν.

Μόνη ἡ ἐχεμύθεια περιβάλλει δίκην ἰσχυροῦ τείχους καὶ προμαχῶνος τὴν οἰκιακὴν ἡμῶν εὐδαιμονίαν, διασφαλέντος δὲ τοῦ τείχους αὐτοῦ, εἰσέρχονται βιαίως εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ οἴκου ἄσυλον ἢ πολυπραγμοσύνη, ἢ κακία, ὁ φθόνος, αἱ ξένοι ἐπεμβάσεις.

Ἡ ὀδύνη ἐν τῇ νεότητι ὁμοιάζει τὴν σκιὰν πτηνοῦ διερχομένου ἄνωθεν, σκιὰν μόλις φαινομένην καὶ παρερχομένην.

Μόνοι τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας κατα-
τροφεῖς εἶναι ἢ ὑπόνοια καὶ ἢ ἐκ ταύτης βλασάνουσα ζηλοτυπία.

Ἄπαρτα τὰ ἀνώτατα προτερήματα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς στη-
ρίζονται ἐπὶ τῆς προσοχῆς.

Ἡ διανοητικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται
μᾶλλον ἐκ τῆς κατὰ τὴν νεότητα ἀποκιωμένης ἕξεως τῆς προσο-
χῆς, ἢ ἐξ ἐπαισθητῆς ἀνισότητος μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκάστου
ἀνθρώπου.

Καθὼς ὁ τοῦ σώματος ὀφθαλμὸς ἐμποιοῖα φωτὸς, ὅχι μό-
νον δὲν δύναται νὰ βλέπῃ καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ κείμενα σώ-
ματα ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα ἐν τῷ σκοίῳ κεῖται, τοιοῦτο-
τρόπως καὶ τὸ ψυχικὸν ὄμμα δὲν δύναται νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὴν τὴν
ψυχὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, θείου φωτὸς ἐστειρωμένην.

Τοῦ ἀνθρώπου ἀκατεργάστου εἰσερχομένου ἐν τῷ μηχανουρ-
γείῳ τοῦ κόσμου, ἵνα κατεργασθῇ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὸν ἐν τῇ
θείᾳ διανοίᾳ τύπον, νὰ ὑπείκῃ, αὐτῷ ὡσπερ εὐπλαστος πηλὸς εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ κεραμέως.

Καθὼς ὁ λιθοξόος ἀποδοκιμάζει τὸν ἀνεπιτήδειον εἰς κατα-
σκευὴν ἀγάλματος λιθόν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Θεὸς ἀποδοκιμάζει
τὸν μὴ θέλοντα νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτοῦ προορισμόν, ἢ ἀπαισιῶς
μὴ δεχόμενον τὸν τρόπον τῆς κατεργασίας.

Κοινωνία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συμμέθεξις τοῦ κοινῆ ἀγαθοῦ.

Αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν εἰσὶ θεόδοτοι, ἀλλ' ὅμως ἐὰν πεισθῶμεν νὰ πληρώσωμεν αὐτάς, ὡς διδάσκει ὁ Διάβολος ἀποβαίνομεν ἐνδεεῖς καὶ ἄθλιοι· ἐὰν δὲ ὡς διδάσκει ὁ θεῖος λόγος μακάριοι καὶ τρισευδαίμονες.

Ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου ὁ μὲν ἀνὴρ εἶναι τὸ πλεῖτον ἢ δὲ γυνὴ τὸ ἔρμα.

Ἡ ἐκκλησία εἶναι τὸ θεόδοτον πολίτευμα τῆς ἀνθρωπίνου κοινωνίας ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, προορισμένον νὰ θεραπεύσῃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα δυστυχήματα ἀτομικὰ τε καὶ κοινωνικά, προορισμένον ἐπομένως νὰ κατεδαφίσῃ καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν παλαιὰν Βαβυλῶνα, τὴν δυσειδῆ Παιηρούπολιν, ἐν ἣ φύονται πάντα τὰ δεινά, καὶ ἥτις βληθήσεται εἰς τὴν θάλασσαν ὀρμηματι μεγάλῳ, ὃν τρόπον ὥρμησεν ἡ δαίμοσιπληκτος ἀγέλη τῶν χαίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπὶ τῆς.

Ὁ ἀπερισκέπτως ἀκολουθούμενος συρμός σύρει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κοινωνίας εἰς ὄλεθρον.

Αἱ φαντασιοπληξίαι, αἱ ἰδιοτροπία, αἱ ὀρέξεις εἰσὶν ἡ πηγὴ τῶν διαπληκτισμῶν, τῶν δυσαρσεκειῶν, τῶν ἐναντιώσεων μεταξὺ τῶν συζύγων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλος προκαλοῦσι τὴν διάστασιν, τὴν ὁποίαν διαδέχεται ἡ ὀριστικὴ ἐγκατάλειψις.

Ἡ ἀληθῶς ἐρωτόληπτος καρδιά οὐδέποτε παρασύρεται ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῷ μυστηρίῳ κρύπτει τὰ εὐγενέστατα τῶν αἰσθημάτων ἅτινα μόνον μετ' αἰδοῦς, διὰ τοῦ μυριογλώσσου ἐκφράζει βλέμματος.

Τὸ στόμα φωνεῖ ἐκ θαυμασμοῦ ἄλλ' ἐνίοτε σιγὴ ἀκουσία δεσμεύει τὰ χεῖλη καὶ ἡ σιγὴ ἐκεῖνη. εἶναι ἀκραιφνεστέρα ἐκδήλωσις τοῦ θάμβους καὶ ὀγνησιώτερος φόρος τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν.

Τὸ μόνον βιβλίον ὅπερ διανοίγει ἀσφαλῶς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ὑπέριστατον ὄν, τὸ ἐμφυτεῦον τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγίαν καὶ βάσιμον προσδοκίαν, τὸ καταστρέφον τὸ ἔλκος τῆς ἀμφιβολίας τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας, τὸ λῦον τὰ τρομερὰ καὶ ἀκοίμητα τῆς συνειδήσεως προβλήματα καὶ σταλάζον τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν φρίκην τῆς δισταζούσης ψυχῆς, εἶναι τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν *Εὐαγγέλιον*.

Ἡ ἀγνή φωνὴ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκπέμπει εἶναι μόνον ἢ τοῦ τάφου· διότι οὐδὲν συμφέρον δύναται γὰρ τὴν πικρῆναι.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ εἰσις.

Τὸ ταχὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνέχει τὸ ἀπατηλόν.

Τὸ πανεντευκτήριον τοῦ κόσμου εἶνε ὁ τάφος.

Τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ὁποῖον αἱ θυσίαι εἶναι φόνοι ψυχικοὶ ἢ σωματικοί, αἱ προσευχαὶ αὐτοῦ εἶναι πνοὴ βδελυρίας.

Ὅπισθεν ἀνοσίῳ ἔργου ἐνεδρεύει κρυπτομένη πάντοτε ἡ μεταμέλεια καὶ ἡ τοῦ συνειδότος τύψις.

Οἱ ἠθικῶς κινδυνεύοντες βραδύτερον ὑποφέρουσι τὰ ἐπακόλουθα τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκλεχθείσης ὁδοῦ, σφραδάζοντες ἐν τῷ τάφῳ τὸν ὁποῖον ἰδίαις χερσὶν ἔσκαφαν, καὶ οὔτινος ἀδυνατοῦσι νὰ ἐπάρῳσι τὸν λίθον.

Ἡ παρθένος εἶναι ἡ ὠραιότερα ἐλπίς καὶ συνάμα ἡ δεινότητι μέρμινα τῶν γεννητόρων καὶ συγγενῶν τῆς.

Ἡ τῆς καρδίας ἀγνότης καθιστᾷ καὶ τὴν δυσμορφωτέραν παρθένον ἀξιαγάπητον.

Τὰ λαμπρότερα πλεονεκτήματα τῆς παρθένου ἀποβάλλουσι πᾶν θέλητρον, ὅταν ἡ ἐξωτερικὴ ὠραιότης ὑποκρύπτῃ καρδίαν ὑπὸ παιδῶν, δυσκόλων τούτων καὶ αἰσθημάτων ἀνοικείων διεφθασμένην.

Παρθένε τίμησον σὺ αὐτὴ τὴν πολύτιμον ἀξίαν τοῦ φύλου σου, καὶ τοιοντοτρόπως θέλεις διασώσει τὴν ἐρασμιότητά σου καὶ διὰ οἱ χρόνοι ἐξαφανίσῳσι τὰς νεανικὰς σου χάριτας.

Παρθένε φεῦγε τοὺς κόλακας, οἵτινες προσποιῶνται ὅτι ὑπὸ τοῦ κάλλους σου κατεγοητεύθησαν, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ σοὶ ἐμπνεύσωσι κατὰ μικρὸν κλίσειν τινά, πάθος τι, δι' οὗ τυφλουμένη νὰ γίνῃς ἐπιλήσμων σεαυτῆς καὶ νὰ κατασταθῆς ἔρμαιον τῶν ἀκαθάρτων αὐτῶν ὀρέξεων.

Ἄνθρωπε μάνθανε νὰ ἀνέχησαι ἐν ὑπομονῇ καὶ προαότητι ὅσα ἀδυνατεῖς νὰ μεταβάλλῃς.

Παρθένος άγνή και άθρά είναι ο φυλακτήριος άγγελος της οικιακής ευδαιμονίας.

Η ανάμνησις έφημέρου και παροδικής ευτυχίας μένει ως απόσταγμα πληροῦν οδύνης την ψυχήν του ματαιώς ποθοῦντος και διαγινώσκοντος τὸ αδύνατον, και ἴσως τὸ άνύπαρκτον τῶν πόθων αὐτοῦ.

Η ισχυρά του ανθρώπου θέλησις μεταβάλλεται εἰς καταχθόνιον πνεῦμα αισχρόν, δοῦλον ἔχον την ευφυΐαν, όταν μόνον πρὸς τὰς ἡδονὰς τείνη.

Η της προόδου απόφασις πολλάκις είναι πρόοδος.

Σοφία ἢ παιδεία άνευ αγαθότητος χαρακτήρος αντίπροσωπεύει μονον την ζοφεράν άρχην του κακοῦ.

Η ευγένεια του χαρακτήρος είναι ενσάρκωσις της ἠθικῆς.

Η μόνη οδὸς ἢ άγουσα πρὸς την ευημερίαν και τὸν πλοῦτον είναι νὰ πράττη πάντοτε ὁ άνθρωπος κατὰ την συνείδησίν του άφήνων άφόβως τὰς συνεπειὰς τῶν πράξεών του εἰς την εἰσπλαγχνίαν του Θεοῦ.

Εἰς τὸ θάρος της ψυχῆς ἔγκειται ἡ πίστις και ἡ ἐλπίς.

Μόνον ὁ οὐδενὸς άμελῶν άπολαύει της φήμης τῶν καλῶν.

Σταθερὰ ἀπόφασις πρὸς ἀπολαυὴν εὐγενοῦς σκοποῦ εἶναι ἡ μόνη στερεὰ βᾶσις μεγαλόφρονος χαρακτῆρος.

* Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσινχιῶν λαμπρότερος ἐμφαίνεται ὁ χαρακτήρ τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, καὶ ὅταν τὸ πᾶν ἐγκαταλείτη αὐτόν, ἀποσούρεται τέλος εἰς τὸ ἀπόρθητον φρούριον τῆς μεγαλυψυχίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος αὐτοῦ.

* Ἐκεῖ ὅπου ἀπέτυχεν ἡ εὐφυΐα ἐπιτυγχάνει ἡ δραστηριότης, ἥτις εἰς ὀλιγωτέρους κινδύνους καὶ ἥτιτονας ἀτάτας ἐκθετεῖ τὸν ἄνθρωπον.

Κεντρικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπινου χαρακτῆρος εἶναι ἡ δραστηριότης, αὐτὴ καὶ μόνη δίδει ὠθησιν εἰς τὰς πράξεις, ψυχὴν εἰς τὰ ἔργα, νομίμον βῆσιν εἰς τὰς ἐλπίδας, καὶ ἡ ἐλπίς τέλος παρέχει τῇ ζωῇ ἀληθῆ ἐνωσίαν.

Προσπάθεια καλεῖται ἡ κοινὴ κατὰ τῶν δυσχερεῶν πάλη.

* Ἡ τῆς ψυχῆς ἐπικίνδυνος νόσος εἶναι ὁ ἀπερίσκεπτος ἔρωσ, ὅστις, δυστυχῶς, πολλὰς εὐγενεῖς ὑπάρξεις προώρως εἰς τὸν ἕδην ἀποστέλλει.

* Ἐν τῷ ἔρωτι ἡ μὲν γυνὴ νικᾷ διὰ τῆς ὑπομονῆς, ὁ δὲ ἄνηρ νικᾷται ἀνυπομονῶν.

Μόνη ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου φέρει τὴν ταχύτητα εἰς τὰς ἀποφάσεις.

Ὁ ἔχων ἔρωτα ἔχει καὶ λύπην.

Ἡ οἰκονομικὴ τοῦ χρόνου χρῆσις παρέχει εἰς ἡμᾶς καὶ ἀφθονοὺς ὥρας σχολῆς.

Τὸν ἔρωτα μόνῃ ἢ ἀπροσποίητος ἀφοπλίζει ἀνδρότης.

Ὁ συνάπτων συνοικέσιον χάριν τῶν ζηρημάτων λαμβάνει τὸ ἀργύριον τοῦ Ἰούδα, διὰ τὸ ὁποῖον ἀμέσως μεταμέλεται, παραδοὺς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' εἶναι πλέον δι' αὐτὸν λίαν ἀργά.

Ἡ μὲν χαρὰ τοῦ ἔρωτος εἶναι ταχεία, ἡ δὲ θλίψις αἰωνία.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κόσμῳ εἶναι ὑδοιπέρος προβαίνων ἀδιακόπως πρὸς ψυχρότερον κλίμα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκάζεται νὰ περιπατῇ ταχύτερον ἐφ' ὅσον προχωρεῖ.

Μυρίαί λεπταὶ ἐπιδράσεις σχηματίζουνσι τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα, αὗται δὲ εἶναι παραδείγματα καὶ συμβουλαί, θρησκεία καὶ μάθησις, φίλοι καὶ γείτονες.

Ὁ ἐμμανῶς ἐρῶν λησμονεῖ τὸν Θεόν.

Αἱ δυσκολίαι κατὰ διαφόρους περιστάσεις εἶναι οἱ καλλιστοὶ βοηθοί, διότι παροτρύνουσι τὰς δυνάμεις πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν καρτεριάν καὶ γεννῶσι προτερήματα, ἅτινα ἄλλως ἦθελον μένει κεκοιμημένα καὶ ἄγνωστα.

Ἡ ἡλικία πολλάκις ἀντί νὰ συσιέλλη καθιστᾷ ὠριμώτερον καὶ ἀνδρικούτερον τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀκάματος καὶ ἐπιδεικτικὴ πλήν ἄσκοπος ἐνασχόλησις εἶναι παρακμή.

Γυνὴ μεγάλην ἀνυφώνει βαθμηδὸν τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρός, ἐν ᾧ εὐτελοῖς ψυχῆς γυνὴ ἐξευτελίζει καὶ τὸν σύζυγον.

Ἡ δύναμις τῆς ἐνδομύχου πεποιθήσεως ἡμῶν διαφαίνεται εἰς μᾶλλον εἰς τὸ συναίσθημα τῶν ἐπιπέγων τῆς συνειδήσεως.

Αἱ καλὰ συνήθειαι καὶ ἐκτίμησις ἐφηρμοστέαι καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀδιαφοροῦς πράξεις τοῦ βίου ἀποτελοῦσι τέλος τὸ σπουδαιότερον τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου διαγωγῆς ἐλατήριον.

Αἱ καλὰ ἀποφάσεις ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀνθρώπου δίδουσι καλὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν λοιπὸν αὐτοῦ βίον, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον τὸ ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἀποφεύγει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἐκ τῶν κινδυνωδεστάτων ὑφάλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ναυαγοῦσιν οἱ νέοι, ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ γέροντες ἐὰν δὲν ἀπομακρυνθῶσιν ἐγκαίρως ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ συζυγικός ἔρωσ δὲν ἔχει ἀνάγκην μυστηρίων καὶ φαντασιοπληξιῶν, καίει ἠδέως ἄνευ πυρρετοῦ, ἄνευ παραφορᾶς, εἶναι βαθὺ αἶσθημα γαλινιαίας ἀγάπης, συνοδονομένης ὑπὸ φιλίας, ἐκτιμήσεως καὶ ἀφοσιώσεως, τῶν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἡνωμένων ἢ ὑλαρξίς διὰ μέσου ἀνθέων διαφορέει.

Τὸ ἀκατάληπτον ἐμπεριέχεται εἰς τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἀπείρου.

Ἡ λατρεία τῶν χρημάτων καὶ ὄχι τὰ χρήματα καθ' ἑαυτὰ εἶναι ῥίζα τοῦ κακοῦ, εἶναι ἡ λατρεία αὕτη, ἣς συστέλλει τὴν ψυχὴν καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ἀναίσθητον πρὸς πᾶσαν γενναίαν σκέψιν καὶ πράξιν.

Ὁ πλοῦτος οὐδόλως ἀποδεικνύει μεγαλοφροσύνην, καὶ χρησιμεύει μόνον πολλάκις, ὡς ἡ λάμπρις τῆς πυγολαμπίδος ἀναδεικνύει τὸν σκώληκα, καθιστῶν φανερωτέραν τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ.

Ὁ συμπαθὴς γάμος εἶναι δευτὸς πεπλεγμένος ἐξ ἀνθέων. ὧν ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐκτιμωρὶς διατηροῦσι τὴν νωπότητα καὶ ὁμοσπονδία.

Ὁ ἔρωσ ἀναπτύσσεται καὶ ἀρξάνει κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ παρεντιθέμενα προσκόμματα.

Ὁ φθόνος δύο ἔχει πηγὰς· τὴν ἀδυναμίαν τοῦ νοῦσ καὶ τὴν διαφθορὰν τῆς καρδίας.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ φθονεροῦ κρύπτεται ὀλόκληρος ἦδης.

Τὰ αἰσθήματα ἄινα ὑπορρέουσιν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ εὐγενοῦσ εἶναι ἡ φιλοφροσύνη, ἡ ἐπιείκεια, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ φιλοφροσύνη.

Ἡ ἐσπέρα εἶναι ἐσορτὴ τοῦ κεκοπιακῶτος.

Ποταπή πλεονεξία, λύσσα σνκοφαντίας, και ἐγωϊσμός είναι
ὁ στολισμός τῆς καρδίας τοῦ φθονεροῦ.

Εἰς τοῦ τάφου, τὴν μικρὰν πλὴν ἀδιάβατον ὄχθην, ἀνα-
στέλλονται ἀφανιζόμενα τὰ πάθη τῆς ζωῆς τὰ ἀνεξάλειπτα μίση,
τὰ ὑπουλα και ἀδυσώπητα συμφέροντα.

Τὸ πόρισμα τῶν πολλῶν τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας ἀμαρτη-
μάτων, είναι ὁ φθόνος.

Τὰ σπαστὰ τὰ κντρνίξει τὸ φέρος τὴν δὲ φρόνησιν φέρει ἡ
ὄριμος ἡλικία.

Εἰς τὸν χειμῶνα ἀπὸ κούσσοι αἱ θμίχλαι, αἱ χιόνες και οἱ
παγετοί, εἰς δὲ τὸ γῆρας ἡ πύρρος τῶν παθῶν γαλήνη.

᾽Ωραιότης ἄνευ φρονήσεως είναι ἄνθος ἄνευ εὐωδίας.

Μόνη ἡ ἀρετὴ είναι τὸ τέλειον ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς.

Ἡ ζηλοκνπία είναι θυγάτηρ τῆς φιλακντίας και ἀδελφὴ τοῦ
φθόνου.

Ὁ ὄρος τοῦ νὰ ἀσφαλίση ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς ζωῆς τῆς
παρούσης τὴν μέλλουσαν, δὲν είναι νὰ ὑποφέρῃ ἐκταῦθα,
ἀλλὰ μόνον νὰ μὴ σφάλῃ.

“Όσα ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη μετὰ κόπου ἀνήγειρε, καταστρέφονται ὑπὸ τῆς ἀρᾶς τῶν διχονοιῶν· ὅσα ἡ φιλαδελφία κατὰ μικρὸν ἐσύναξε καταβροχθίζει ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ ὀλέθριος ἐγωϊσμός.

Τὰς ἀνθρωπίνους παλιτροσίας οὐδὲν διαφεύγει οὐδὲ αὐτὴ ἡ κόνη τῶν τεθνεώτων.

Τὸν ἀληθῶς ἔξοχον οὐδόλως προσβάλλει ἡ αὐθάδεια τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου, οὔτε τὴν εὐγενῆ ψυχὴν ὁ ἐπὶ καταλόγῳ προγόνων σεμνυνόμενος μωρός, οὔτε τὸν ἀρεταῖς κεκοσμημένον ἢ τοῦ συρφετώδους ὄχλου κακολογία, οὔτε τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα τὸ ὑπὸ παιδικῆς ἀπαλῆς χιρᾶς ἐπενεχθὲν ῥάπισμα.

Ἡ προσπάθεια τότε μόνον ἔλκει ὅλον τὰς καρδίας, ὅσας κίς συνδυάζεται μετ’ ὀρθότητος αἰσθημάτων.

Αἱ μεγαλόφρονες φύσεις, ἀντὶ τὴν καταβληθῶσιν ἐνθαυρόνονται ὑπὸ τῶν δυσχερειῶν.

Ἐλπίς ἀκράδαντος καὶ ἀκατάβλητος ἀπόφασις, ὑπερνωσὶ τὰς δυσχερείας.

Ἡ συνήθεια εἶναι πρᾶξις καὶ καθίσταται εὐεργέτρια ἢ τύραννος ἡμῶν καθόσον εἶναι ἀγαθὴ ἢ κακοήθης.

Ἐν τῷ κόσμῳ οἱ ἀνθόπλεκτοι στέφανοι ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνταλλάσσονται διὰ βαρυτάτων ἀλύσεων.

Ἡ χάρις κατὰ τὰς κοινωνικάς σχέσεις ἔχει ὁμοίαν σιωπηλὴν ἐπίδρασιν ὅσῃ καὶ τὸ φῶς τὸ κοσμοῦν τὴν φύσιν διὰ ποικίλων χρωμάτων.

Ἡ πνευματικὴ ἀργία εἶναι τὸ ἔλλος τοῦ νοός.

Ἡ κινητήριος τοῦ κόσμου δύναμις εἶναι αἱ ἠθικαὶ ἀρεταί.

Τὰ ἐξ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἀποκτηθέντα χρήματα ὡς καὶ τὰ εἰς τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ὑφειλόμενα, πολλάκις ἐπιφέρουσι τὸν ὀλεθρον ἀντὶ τῆς εὐτυχίας.

Οἱ ἐρωῶντες ματαίως μακρονοῦνται εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ ἀποφεύγουσι τὸν κόσμον· οἱ τοιοῦτοι φέρουσι πάταχον τὸ βελος ἐν τῇ καρδίᾳ, καθὼς ἡ φεύγουσα εἰλαφος φέρει πολλάκις τὸν θανατηφόρον μόλυβδον ἐν τοῖς σπλαγγνοῖς.

Κόροι πλουτήσασι τὸν νοῦν αὐτῶν διὰ πονημάτων, αἵτινα πρὸς ἐνασχόλησιν τῆς φαντασίας ἐγράφησαν, ἀπαξιούσι νὰ ἐλθωσιν εἰς γάμον κοινωνίαν μετ' ἀνδρῶν τιμιῶν μὲν καὶ χρησιτῶν, μὴ ἀνταποκρινομένων δε πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐξημιμένης αὐτῶν φαντασίας πρότυπον, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔμειναν ἐπὶ τέλους ἄγαμοι ἢ ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσι σύζυγον ἀνάξιον, πλήρη πραγματικῶν ἐλατιωμάτων, ἢ καὶ ἐν τῷ γάμῳ ἐγένοντο ὑποκειμένα φαντασιοπληκτα καὶ φιλόμυθα, γυναικες ληρώδεις, κακαὶ σύζυγοι, κακαὶ μητέρες, προτιμῶσαι νὰ φαίνωνται καὶ νὰ λάμπωσι καὶ ἐπιφάνειαν, ἢ νὰ ὄσῃ τέλειαι ἐν ἧ ἐκλήθησαν τάξει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000024028

ΤΙΜΑΤΑΙ:

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐνταῦθα	Γρ.	3.20
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	Φρ.	1. —